

Jo Claes

NIET VOOR MIETJES

'Jo Claes is echt een TOPauteur.'

– Hebban.nl

JO CLAES

**NIET VOOR
MIETJES**

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

www.defonteinkinderboeken.nl

© 2016 Jo Claes

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: Wil Immink Design/iStock

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4218 5 (e-book 978 90 261 4219 2)

NUR 283

Voor Celine

1.

Het schoolplein was enorm, groter dan een voetbalveld, en was in drie vakken verdeeld. Niet dat er ergens een afrastering stond of dat er lijnen getrokken waren op de tegels. De drie vakken waren onzichtbaar van elkaar gescheiden en toch wist elke leerling van het eerste en het tweede jaar dat hij niet verder mocht gaan dan de kastanjbomen. Die vormden een lange rij over de hele breedte van het plein, met aan de andere kant het domein van het derde en het vierde jaar en helemaal achteraan dat van de twee hoogste jaren. Wie zich toch in een ander vak waagde, kon erop rekenen dat hij binnen de kortste keren door de oudere leerlingen werd weggehoond.

Matthias Devriendt stond tegen een boomstam geleund en keek naar het middelste deel van het schoolplein, waarop zich een basketbalveld bevond. Hij hield van basketbal en af en toe had hij zin om de onzichtbare lijn over te steken en te vragen of hij mocht meedoen. Zijn lengte vormde geen probleem. Hij was zelfs groter dan sommige jongens uit het derde jaar, maar hij wist dat ze hem zouden wegjagen, alleen maar vanwege zijn leeftijd.

Verveeld schopte hij een keitje voor zijn voeten weg. Twee weken zat hij nu op deze nieuwe school en hij had nog altijd het gevoel dat hij hier absoluut niet thuis hoorde. Hij miste zijn vrienden. Hij had heimwee naar zijn vorige school, waar het er heel anders aan toeging dan hier. Minder anoniem. Minder streng. En de leerkrachten waren er ook een stuk vriendelijker.

Voor zijn zus Sofie was het niet zo erg geweest. Zij had toch naar een andere school moeten omdat in hun dorp alleen basisonderwijs was, maar hij had net het eerste jaar van het middelbaar achter de rug gehad toen zijn vader een betere baan vond en verhuizen onvermijdelijk werd. Hij werkte nu bij een veel grotere verzekeringsfirma dan vroeger en zijn moeder had ook snel een nieuwe baan gevonden. Verpleegsters waren overal nodig.

Deze school was veel groter dan zijn vorige. Meer dan tweehonderd leerlingen per jaar. En daarvan kende hij niemand toen hij hier aankwam. Verschrikkelijk was dat geweest, pure horror: als nieuweling op een school arriveren waar iedereen iedereen al kende. Het voelde alsof hij voortdurend werd aangestaard en er achter zijn rug om over hem werd gefluisterd. Niemand nam de moeite om ook maar iets tegen hem te zeggen en zelf een gesprek beginnen was ook niet eenvoudig. Het kwam zo bedelend over. Alsof je wanhopig was en om aandacht smeekte.

Intussen wist hij hoe iedereen in zijn klas heette, maar nieuwe vrienden had hij nog niet gemaakt. Misschien was het daar nog te vroeg voor. Dat zeiden zijn ouders tenminste.

‘Zodra ze je wat beter kennen, zullen ze je wel leuk vinden,’ had zijn moeder hem verzekerd toen hij had geklaagd over de nieuwe school. ‘Zo’n vlotte, knappe jongen als jij wil iedereen toch als vriend.’

Nukkelig had hij zijn schouders opgehaald. Alsof het zo simpel was. Bovendien hadden moeders altijd een veel te positief beeld van hun kinderen.

Bij hockey ging het een stuk gemakkelijker. Zowel de coach als de jongens van het team waren onder de indruk van zijn spel en daarom was hij meteen in de groep opgenomen. Het probleem was dat de club aan de andere kant van de stad lag en niemand anders op school lid was. De training begon op maandag om vijf uur, zodat hij zijn materiaal mee moest nemen naar school. Op zich vormde dat geen probleem, behalve dat de hockeystick veel groter was dan zijn rugzak en er aan de bovenkant een stuk uitstak, zodat iedereen hem zag zitten. Die ochtend op het schoolplein had dat al voor het nodige commentaar gezorgd. Vooral van Kobe. Hij was de sterkste jongen van de klas, misschien wel van het hele tweede jaar, en hij had een grote mond, ook tegen sommige leerkrachten.

‘Hockey is een sport voor mietjes,’ had Kobe gezegd, en daarmee had hij natuurlijk de lachers op zijn hand gekregen.

Matthias had het beter gevonden om niet te reageren. Ruzie vermeed hij liever, zeker met zo’n bruuut als Kobe. Ze waren wel ongeveer even groot, maar Matthias was niet zo stevig gebouwd en zeker niet zo sterk.

Hij draaide zich om en verplaatste zijn rugzak naar

zijn andere schouder. De hockeystick raakte de kap van zijn hoody, zodat die te diep over zijn ogen schoof. Hij duwde het ding weer op zijn plaats. Hij liep graag rond met de kap op zijn hoofd. Het gaf hem iets cools, vond hij, en nog belangrijker: het maakte dat hij er wat ouder uitzag. Niemand had het ooit tegen hem gezegd, maar hij vond dat zijn gezicht er te jong uitzag voor zijn leeftijd. Met de kap op was het beter. Alleen tijdens de lessen moest hij af. En thuis mocht het ook niet van zijn ouders.

Hij keek om zich heen. Tien meter naar rechts zat Dante Tavenier op een bank met een iPad op zijn schoot. Dante was de slimste leerling van de klas en de beste in wiskunde. Hij was een jaar jonger dan de rest, tenger gebouwd en droeg een bril met kleine, ronde glazen. Tijdens de pauze, als het niet regende, zat hij meestal in z'n eentje buiten op zijn iPad te werken, waaraan wist niemand. Kobe, die de vervelende gewoonte had iedereen bijnamen te geven, noemde hem Harry Potter.

Een bank verder merkte Matthias Rani Smeyers op, zoals altijd in haar eentje en verdiept in een boek. Rani Smeyers was een heel apart meisje. In het klaslokaal zat ze op de laatste rij, als enige alleen aan een tafeltje van twee. Ze had halflang rood haar, wat sproeten rond haar neus en helblauwe ogen die hij tegelijk mooi vond en een beetje verontrustend, omdat het soms leek alsof ze dwars door je heen konden kijken. Meestal zei ze niets tijdens de lessen, maar het was hem al opgevallen dat sommige leerkrachten haar vaak om de betekenis van

een nieuw woord vroegen. Rani kende ongelooflijk veel woorden. Op het schoolplein zat ze gewoonlijk op een bank een boek te lezen. Terwijl de andere meisjes de hele pauze lang honderduit stonden te kletsen, hield Rani zich afzijdig.

Daar werd onder de meisjes soms over gelachen. Ook over het feit dat ze zich vreemd kleepte. Tenminste, volgens hen. Matthias begreep niet goed wat er aan haar kleding scheelde. Ze droeg altijd zwart, dat wel, en heel opvallende oorbellen, soms tot bijna aan haar schouders. En opgemaakt was ze vaak ook, maar alleen rond haar ogen. Af en toe maakte mevrouw Peeters, hun klas-senlerares, daar een opmerking over.

Eigenlijk vond hij Rani heel mooi en wilde hij haar graag beter leren kennen. De afgelopen week had hij geregeld naar haar staan kijken op het schoolplein en meer dan eens was hij van plan geweest om haar aan te spreken, maar de moed ontbrak hem.

Wat als hij nu eens naar haar toe ging om een praatje te maken? De vraag was waarover. En hoe moest hij het gesprek beginnen? Misschien kende hij het boek dat ze zat te lezen. En als dat niet het geval was? Wat moest hij dan zeggen? 'Hallo, mooi weer vandaag, hè?' Belachelijk. Misschien had ze helemaal geen zin om te praten. Zou ze hem zwijgend aanstaren met die felblauwe ogen van haar, tot er niets anders opzat dan beschaamd af te druipen? Wat een afgang zou dat zijn.

Hij liet zijn blik over het schoolplein gaan. Aan de linkerkant, bij de fietsenstalling, dromden de eerstejaars samen. Automatisch zochten zijn ogen naar zijn zus,

maar in het geharrewar kon hij haar niet vinden.

Gisteravond aan tafel had Sofie enthousiast over de nieuwe school verteld. Dat ze in een fijne klas zat en al een paar leuke vriendinnen had gemaakt. Hij was bijna jaloers geworden. Bij Sofie leek alles altijd veel makkelijker te gaan dan bij hem. Was dat omdat ze een meisje was? Die praatten veel sneller tegen elkaar dan jongens. Of had het te maken met het feit dat hij minder sociaal was dan zij? Dat hij het moeilijker vond om iemand aan te spreken die hij niet kende. Dat kwam omdat hij zich altijd afvroeg wat ze zouden vinden van wat hij zei. Dat ze het stom zouden vinden. Of aanstellerig. Of... Misschien moest hij zichzelf zulke vragen niet stellen, maar hij deed het toch.

In elk geval was hij blij voor zijn zus. Sofie was cool. Alleen kon ze soms heel vervelend doen. Wanneer ze bijvoorbeeld deed alsof hij de jongste was van hun tweeën. 'Meisjes zijn sneller volwassen dan jongens,' zei ze dan altijd en dat vond hij superirritant.

Hij schrok toen hij vlakbij ineens iemand hoorde roepen. Het was Dante Tavenier. Zijn gezicht was helemaal rood aangelopen en hij gebaarde opgewonden met zijn armen.

Matthias zag wat er aan de hand was. Kobe had Dantes iPad afgepakt en hield die hoog boven zijn hoofd terwijl hij af en toe zijn pols liet knikken, zodat het leek alsof het ding elk moment uit zijn hand kon vallen. Naast hem stond Jolan, zijn vriend, te lachen. Dante deed verwoede pogingen om hoog genoeg te springen en de iPad uit Kobes hand te trekken, maar dat lukte niet.

‘Kom op, kleinduimpje!’ vuurde Kobe hem aan. ‘Hoger springen! Hoger!’

Matthias wist een ogenblik niet wat te doen. Hij had een hekel aan pesten, maar hij wist dat Kobe en Jolan zich onmiddellijk tegen hem zouden keren als hij zich met de zaak bemoeide. Waar waren de leerkrachten die toezicht moesten houden? Hij keek zoekend om zich heen. Dat had je nu altijd wanneer er iets aan de hand was: geen leerkracht te bekennen.

‘Geef mijn iPad terug!’ riep Dante nog een keer. De paniek stond op zijn gezicht geschreven.

‘Spring dan, Pottertje. Je kan het wel.’

Dante deed een nieuwe poging en sprong zo hoog hij kon, maar net op dat ogenblik gaf Jolan hem een duw. In zijn opwaartse beweging gestuit, tuimelde Dante achterover en kwam languit op zijn rug terecht. Hij was toch al een lichtgewicht, en Jolan was bijna even sterk als Kobe.

Matthias hoorde Dante kreunen van de pijn. Verontwaardiging laaide in hem op. Dit kon hij niet laten gebeuren. Hij moest tussenbeide komen. Wat verderop stonden enkele leerlingen van een andere klas naar het incident te kijken, maar niemand deed of zei iets.

Hij zoog zijn longen vol lucht en duwde zich van de boomstam af. Het zweet, merkte hij ineens, stond in zijn handpalmen. Net toen hij een paar stappen in de richting van het drietal had gezet, hoorde hij een meisje roepen: ‘Laat hem met rust! Geef die iPad terug!’

Tot zijn verbazing was het Rani. Ze zat nog altijd op de bank, met het boek in haar handen.

De twee pestkoppen draaiden zich naar haar toe.
'Bemoei je er niet mee, rosse,' sneerde Kobe.

Dante was intussen overeind gekrabbeld en wreef met een hand over zijn rug.

'Geef die iPad terug,' herhaalde Rani.

Ongëïnteresseerd duwde Kobe de tablet in Dantes handen. Vervolgens liep hij naar Rani, met Jolan in zijn kielzog.

Matthias was intussen bij Dante aangekomen.

'Gaat het?' vroeg hij.

Dante knikte alleen maar. Hij wreef opnieuw over zijn rug. Er stonden tranen in zijn ogen.

Rani, zag Matthias over Dantes schouder, was van de bank opgestaan. Kobe en Jolan stonden vlak voor haar. Eerst zei niemand iets. Rani keek Kobe uitdagend aan, recht in zijn ogen. Toen, voor ze er erg in had, rukte die het boek uit haar hand.

'Geef mijn boek terug!' riep ze.

Kobe grijnsde. 'Nee.'

'Geef het terug.'

Kobe hield het boek achter zijn rug. Het in de lucht steken had geen zin; Rani was een stuk groter dan Dante. 'Wat nu, sproetenkop?'

Rani deed een wanhopige poging om achter Kobes rug naar haar boek te grijpen, maar die draaide snel een kwartslag en gaf haar met zijn andere hand een duw.

Doordat ze dicht bij de bank stond, kwam Rani met een klap op het zitgedeelte terecht. Vrijwel onmiddellijk veerde ze op, maar dit keer was het Jolan die haar ruw terug op de bank duwde.

‘Hé!’ riep Matthias boos en hij beende naar hen toe. Een meter voor hen hield hij halt.

Kobe en Jolan richtten meteen hun aandacht op hem.

‘Kijk, daar hebben we de nieuwe,’ zei Jolan vrolijk.

Matthias negeerde hem. Hij had de riem van zijn rugzak in zijn ene hand en stak zijn andere uit. ‘Geef me dat boek.’

‘Ga weg, mietje, of er vallen klappen,’ smaalde Kobe.

Uit zijn ooghoek zag Matthias hoe Rani naar hem keek. ‘Geef me dat boek,’ zei hij opnieuw.

‘Of anders?’ Kobes ogen priemden in de zijne.

Er ging zo veel dreiging van uit dat Matthias ervan schrok. Zijn hart klopte ineens in zijn keel. Hij moest iets doen, maar voelde dat hij bang was.

‘En, mietje?’ daagde Kobe hem uit. ‘Komt er nog wat van?’

Matthias begreep dat er geen weg terug was. Hij probeerde zich te vermannen. Wie bang was, kreeg ook klappen. En bovendien had hij er een hekel aan om mietje genoemd te worden.

Hij schoot naar voren, greep de arm met het boek vast en gaf er een stevige ruk aan, maar Kobe trok zich zonder moeite los en haalde tegelijkertijd uit met zijn andere hand.

In een flits zag Matthias de vuist op zich afkomen. Bij hockey had hij geleerd om bliksemsnel te reageren op de acties van een tegenstander. Dankzij die ervaring kon hij nog net op tijd wegduiken en voorkomen dat Kobe hem vol in het gezicht raakte. Kobes vuist beukte

in plaats daarvan tegen zijn sleutelbeen. Door de schok schoof zijn kap van zijn hoofd.

Hij hapte naar adem toen de pijn als een stroomstoot door hem heen zinderde. Even wankelde hij onder het geweld van de klap, maar hij herstelde snel zijn evenwicht.

Kobe bracht zijn arm al omhoog voor een nieuwe slag.

Het gebeurde allemaal zo vliegensvlug dat Matthias geen tijd kreeg om na te denken. In een impuls nam hij zijn rugzak met twee handen vast en ramde de hockeystick in de maag van zijn aanvaller.

Kobe slaakte een kreet van pijn, zakte door zijn knieën en greep met beide handen naar zijn middel. Rani's boek viel op de tegels. Achter zijn rug hoorde Matthias iemand spottend lachen.

Het was Rani. Ze was van de bank opgestaan en riep: 'Zie hem daar liggen! Net goed! Wie is hier nu een mietje?!'

Jolan, die verbouwereerd had staan toekijken, kwam op hem af, maar Matthias had intussen de hockeystick uit zijn rugzak getrokken en hield hem dreigend omhoog. 'Ik sla je hersens in!' siste hij. Hij schrok van zijn eigen woorden.

Jolan week achteruit.

Op dat ogenblik maakte de schoolbel een eind aan de pauze. Matthias hield zijn stick nog altijd boven zijn hoofd, klaar om te slaan.

Het gerinkel stopte. Uit Kobes mond, hoorde hij nu, kwam een jammerend geluid.

Jolan trok hem bij de arm overeind. Ze dropen af.

Rani wist van geen ophouden en bleef Kobe uitschelden: 'Rotzak! Pestkop! Ik hoop dat het megaveel pijn doet!'

Matthias had het gevoel dat hij als een bokser gered was door de gong. Hij liet de stick zakken. Pas nu voelde hij dat hij stond te trillen op zijn benen.

Hij bukte zich, raapte het boek op en reikte het Rani aan. Het was de eerste keer dat hij haar van zo dichtbij zag. Er verschoof iets in zijn maag. Hij vond haar echt heel erg mooi.

Even gleden haar blauwe ogen over zijn gezicht. Het leek alsof ze iets wilde zeggen, maar er kwam niets. Zonder een bedankje nam ze het boek aan, draaide zich om en liep naar het schoolgebouw.

Teleurgesteld keek hij haar na. Waarom had ze niks gezegd? En waarom had hij verdomme niks gezegd?